

DE WESTERSE MIGRANT

DE WESTERSE MIGRANT

Sandy Terryn

Roman

Beefcake Publishing

2021

'All are lunatics, but he who can analyze his delusion
is called a philosopher'

Ambrose Bierce

DEEL 1

Haastig parkeerde meester Alain Dubois zijn Jaguar F-PACE in een smalle straat nabij het gerechtsgebouw van Kortende. Wetende dat hij daar niet mocht parkeren, ging hij ervan uit, indien hij een boete zou krijgen, dat hij die zou factureren aan de cliënt die hij verdedigde, weliswaar onder het mom van ere-loon. In normale omstandigheden was meester Dubois een rustig en gedistingeerd man, maar in het verkeer was hij niet echt een gentleman, en dat wist hij van zichzelf. Vooral nu, na een tiental minuten achter de vuilniswagen aan te hebben gereden, was hij helemaal opgefokt en vertoonde hij nog weinig tolerantie.

Nadat hij zijn toga had aangetrokken kwam de zaak waarvoor hij kwam pleiten onmiddellijk voor. Hij had niet meer kunnen overleggen met zijn cliënt, maar aangezien de heren alles reeds een kleine week geleden op het kantoor van Dubois hadden besproken, was er geen vuiltje aan de lucht.

De jongeman die terechtstond voor de correctionele rechtbank was in paniek geraakt omdat hij dacht dat meester Dubois

niet meer zou opdagen. Hem werd de feiten van autorijden tijdens dronkenschap en vluchtmisdrijf ten laste gelegd. De titel vluchtmisdrijf was gevallen nadat hij een auto had aangereden en ervandoor was gegaan. Op het politiekantoor had de man tijdens zijn eerste verhoor, op aanraden van meester Dubois, de rechercheurs verzekerd dat hij een complete black-out had gehad en zich totaal niks meer herinnerde vanaf het moment dat hij het café had verlaten. Iets wat compleet onwaar was, en wat zelfs de wenkbrauwen had laten fronsen bij de beklagde zelf. Maar Dubois had hem gezegd dat dit zijn vluchtmisdrijf teniet zou doen, of toch op zijn minst minimaliseren.

Was de jongeman alleen voor de rechter verschenen, dan was hij zeker een vogel voor de kat geweest. Het was Dubois zijn taak om zijn cliënt te verdedigen; hoe hij dat deed, was zijn probleem, zo had hij de jongeman afgelopen week op zijn kantoor duidelijk gemaakt.

Nadat meester Dubois zijn betoog had afgesloten, nam de rechter het woord en zei tot de beklagde: 'Meneer Adams, het is de tweede keer dat u hier terechtstaat voor sturen tijdens dronkenschap, en alsof het nog niet genoeg was, is er nu ook nog eens vluchtmisdrijf bij gekomen. Het is duidelijk dat u niet positief bezig bent en er maatregelen moeten worden genomen om uw medeburgers te beschermen.

Hoe denkt u zelf uw verantwoordelijkheid te kunnen opnemen en het tij te keren om niet nog verder andere burgers en uzelf in de problemen te brengen?' vroeg de rechter met strenge toon in zijn stem.

Adams werd tijdens het hele gebeuren weinig gevraagd, als was hij een ongewenste toeschouwer in het theater van de

rechtbank, waar de rechter en de advocaten de hoofdrolspelers waren.

Blij dat hij eindelijk iets mocht zeggen, stak hij stamelend van wal: 'Meneer de rechter, ik... ga naar... de psychiater... blijven gaan om aan mijn gedrag te werken. Om aan mijn alcoholprobleem te werken, heb ik me bij een ambulancencentrum aangemeld. Ik hoop dat u me nog een kans wil geven omwille van mijn zoontje. Ik wil niet dat hij opgroeit met een vader in de gevangenis,' sprak Adams met schaamte.

De consultaties bij de psychiater waren ook een idee van meester Dubois geweest, die wist dat dit bij de rechter een goede indruk zou maken.

De rechter liet het uiteindelijk bij drie maanden rijverbod en bovenop de vergoeding van de aangereden auto vorderde hij ook nog een boete van drieduizend euro. Voor het vluchtmisdrijf werd de beklaagde, wat volgens de tegenpartij schandalig was, vrijgesproken.

Bij het verlaten van de rechtbank bedankte Adams meester Dubois, omdat hij hem nu tweemaal voor de gevangenis had behoed. Het had Adams wel zo'n kleine vijfduizend euro gekost om Dubois voor zijn kar te spannen, maar iemand in nood hecht nu eenmaal minder belang aan geld, het enige wat de beklaagde wil is om verlost te worden uit de penibele situatie waarin hij zich op dat moment bevindt.

Tevreden over het resultaat reed Dubois terug naar zijn thuishaven, Roesmuide. Onderweg trotseerde hij nog een opgestoken middelvinger van een bestuurder die hij de pas had afgesneden, maar dat kon hem niet uit zijn tevreden gemoed halen. Hij had het gevoel dat de wereld aan zijn voeten lag. In zijn

Jaguar luisterde hij graag naar muziek van ABBA, vooral het liedje *The Winner Takes It All* genoot zijn voorkeur omdat de titel volgens hem overeenkwam met zijn persoonlijkheid. Zelf vond Dubois deze gevoelens geen arrogantie of narcisme, maar eerder een gevoel van gezond zelfvertrouwen. Dat gezond zelfvertrouwen werd niet door iedereen zo ervaren, maar dat kon hem geen moer schelen.

Zijn uiterlijk verraadde een gewiekst man. Hij was klein van gestalte en had petieterige, geniepige oogjes. Als hij ergens verscheen, was hij altijd piekfijn uitgedost in kostuum en das. Dat vond hij een vereiste voor een man van zijn kaliber. Als men Dubois iets verzocht was het alsof men hem om zijn leven vroeg. Bij het minste wat hem werd gevraagd, deed hij zeer gewichtig en plaatste hij daarbij altijd zijn rechterhand op zijn voorhoofd, alsof het hem ontzettend veel kracht vergde om over iets na te denken. Hij was de telg uit een steenrijke liberale familie en had zich tot nu toe in zijn leven nergens zorgen over hoeven te maken. Zijn vader en wijlen zijn grootvader hadden veel geld verdiend tijdens de gouden tijden van de vlasindustrie in Zuid-West-Vlaanderen. Los van het geld waren zijn ouders niet mals voor hem geweest – er golden strikte regels in zijn jeugd, vooral in verband met studeren.

Toen Dubois Roesmuide binnenreed, kwam in zijn gedachten op dat hij het gereserveerde boek was vergeten op te halen in de bibliotheek. Het boek van Adam Smith, dat Dubois koste wat kost wilde lezen, werd al een tijdje niet meer uitgegeven. Hij had dan maar het idee opgevat om het boek interbibliothecair te lenen. De Schotse moraalfilosoof, een van de grondleg-

gers van het klassieke liberalisme, was iemand voor wie Dubois grote bewondering had.

Reeds zes dagen geleden had hij bericht gekregen dat het boek te zijner beschikking in de bibliotheek lag, maar door zijn drukke agenda had hij nog geen tijd gevonden om het op te halen. Hij had nog een klein halfuur voor de lunch en besloot nu te gaan.

In de bibliotheek aangekomen begaf hij zich onmiddellijk naar het kantoor van bibliothecaris Jacobs. Patrick Jacobs, een persoonlijke vriend en collega uit de gemeenteraad, was acht jaar geleden tot bibliothecaris van Roesmuide benoemd.

‘Blij je te zien, Alain,’ zo begroette Patrick hem met een glimlach.

Voor de anderen in de bib was het meester Dubois, maar voor Patrick was het ‘Alain’. De twee mannen kenden elkaar al zo’n goede twintig jaar. Op privévlak hadden ze sinds hun jonge jaren altijd samen tennis gespeeld, tot er eens een ruzie was ontstaan toen Patrick Dubois een serieuze nederlaag had aange-smeerd. Dubois, slechte verliezer als hij was en nog steeds is, wilde daarna niet meer met Patrick tennissen. Vrienden bleven ze wel, niet zozeer omdat ze elkaar respecteerden, maar eerder omdat ze elkaar konden gebruiken, zoals bij vele ‘vriendschappen’ in onze samenleving.

Tot hun beider genoegen waren ze bij de laatste verkiezingen allebei verkozen om in de gemeenteraad te zetelen. Patrick was socialist in hart en nieren, en Dubois was een gedreven liberaal. Hun meningen liepen veelal uiteen wat politiek betrof, maar ze respecteerden elkaars intelligentie en dossierkennis.

‘Kom je donderdag naar de gemeenteraad, Patrick?’ vroeg Dubois.

‘Zeker, Alain, de vluchtelingenproblematiek zal aan bod komen, en je kent mijn standpunten daarover,’ sprak Patrick met een toon die reeds dat standpunt verraadde.

Dubois, die de mening van Patrick maar al te goed kende en ze niet wilde horen, maakte zich vlug uit de voeten.

‘Ik heb nu helaas niet zoveel tijd, Patrick, want ik heb een lunch om twaalf uur, maar na de gemeenteraad kunnen we donderdagavond nog wat bijpraten in De Dwaling,’ zei Dubois nog terwijl hij al haastig de trap aan het afdalen was naar de uitgang toe.

Café De Dwaling was de plaats waar men met zijn allen na de gemeenteraad nog een pint ging pakken.

Patrick Jacobs was vierenvijftig jaar en kwam uit een socialistisch nest. Volgens zijn grootvader, die tijdens de Tweede Wereldoorlog nog aan het verzet had meegeholpen, waren de socialisten de enigen die begaan waren met het arbeidersvolk en de ‘kleine’ mens. Deze les was er van jongs af aan ingebakken bij Patrick, die enige zoon was.

Patrick had zich sinds zijn jonge jaren met idealisme ingezet bij allerlei projecten voor het goede doel. In zijn jeugd had hij veel boeken verslonden en zich verdiept in de ideologie die hij voorstond. Met de mensen die het slachtoffer waren van onrechtvaardigheid kon hij zich het meest vereenzelvigen. Als hij een sterk boek had gelezen, zoals destijds *‘Aantekeningen uit het dodenhuis’* van Dostojevski, die ijverde om de lijfeigenschap in Rusland af te schaffen, bleef dat een lange tijd bij hem nazinde-

ren. Als hij erover nadacht dat men Dostojevski naar Siberië had gestuurd om dwangarbeid te verrichten, enkel en alleen omdat hij de zwakkeren wilde helpen, dan voelde hij woede vanbinnen. Dat waren de enige momenten waarop Patrick woede voelde in zijn anders zo vredige leven.

De laatste tijd wilde hij echter iets betekenen voor de vluchtelingen, met wie hij een groot medelijden voelde. Want, zo dacht Patrick, ook onze voorouders waren ooit vluchtelingen geweest.

In de jaren dat hij reeds lid was van de socialisten was hij zelden ontgoocheld geweest in zijn politieke familie. Zelfs als er nationaal of internationaal schandalen aan het licht kwamen, bleef hij fanatiek het socialisme verdedigen. Deze 'schandalen' zag hij als een complot van de rijken om de mensen weer tot slaven te maken en het socialisme te belasteren.

Patrick was een groot bewonderaar van Pierre-Joseph Proudhon, een grondlegger van het socialisme in zijn puurste vorm. Hoewel hij niet zoals Proudhon naar de gevangenis wilde voor zijn ideeën, kon hij de meeste daarvan wel ondersteunen. Zelf was Patrick ook 'een beetje' anarchistisch geweest in zijn jeugd, maar op de lerarenopleiding in Torzele hadden ze hem dat gauw afgeleerd, want ook hij had mee moeten huichelen met het onderwijssysteem en de ideeën die toen heersten. Na zijn studies was Patrick zijn legerdienst gaan voltrekken in Leopoldsburg, iets waar hij niet naar uitkeek. Later bleek het een van de beste tijden van zijn leven te zijn geweest. Daar had hij nog echte broederschap en eenheid ervaren, zo stelde hij jaren later vast.

Als hij nu nog droomde, wat niet veel gebeurde, was het meestal over onderofficier Vermeer die tegen hem schreeuwde: ‘Geef acht!!!’ of ‘Bevel is bevel!!!’ Nog later, toen hij zich met zijn gezin settelde, bleef er helemaal niks meer over van zijn rebelsheid en anarchisme. Hij moest nu net als de andere schapen gehoorzamen, om dan later naar de slachtbank te worden geleid.

Patrick was qua persoonlijkheid en verschijning compleet tegengesteld aan Dubois. Ook in hun uiterlijk vertoonden ze geen enkele gelijkenis. Patrick was groot, slank en kalend en bijna altijd in jeansbroek en fleece gekleed. Op zijn kledij was nooit een dure merknaam te vinden, hij vond dat van snobisme getuigen en hekelde mensen die zich op die manier boven een ander wilden verheffen. In Roesmuide ging hij door voor een ‘alternatief’ persoon. Dit kwam deels door zijn kledij maar ook omdat, zo zeiden sommige inwoners van Roesmuide, ‘hij ingewikkelde boeken las’. Alsof het iets ‘uitzonderlijks’ was om dezer dagen een boek te lezen. Maar Patrick begreep wel waarop ze doelden, want in de bibliotheek zag hij de kennis bij de jongeren zinderogen afnemen. Ze kwamen tijdens de examens in de bibliotheek studeren, maar waren het grootste deel van hun tijd met hun telefoon bezig. Niet dat hij de jeugd dommer vond dan zijn generatie, integendeel zelfs, maar het was een andere soort kennis. Vooral wat geschiedenis betrof vond Patrick de jongeren hun kennis ondermaats. Dat kwam niet door de jongeren zelf, maar door de scholen die de geschiedenis pas lieten beginnen met de Tweede Wereldoorlog. Dat was geen gedachte, maar een feit dat hij had vastgesteld toen hij na zijn legerdienst zelf enkele jaren Engels en geschiedenis was gaan doceren. De en-

kelingen die nog 'iets' wisten over geschiedenis, zo stelde Patrick vast, hadden ofwel een universitaire opleiding genoten of het waren leken die er boeken over lezen.

Waar Patrick voor iedereen toegankelijk was, was Dubois voor de meesten ontoegankelijk. Als men de verschillen tussen beide heren ten volle zou willen analyseren, dan had men aan een encyclopedie nog niet genoeg.

Maar zoals het veelal gaat in dit aardse bestaan, trekken tegenpolen elkaar in vele gevallen aan. Dat was bij Patrick niet alleen zo op vriendschappelijk vlak, dat was ook zo op relationeel vlak.

Hoeveel koppels ziet men niet dagelijks van wie men denkt dat ze totaal niet bij elkaar passen? En toch blijken ze onafscheidelijk te zijn. Dat komt omdat ze elkaar aanvullen in hun gebreken. Dat was ook zo geweest in het geval van Patrick en zijn vrouw.

Kirsten, zijn echtgenote, voelde al jaren dat ze niets meer met Patrick gemeen had en niet meer van hem hield, maar ze bleef bij hem voor de financiële kant en het gemak daarvan.

Patrick zelf voelde dat echter anders aan, hij voelde zich nog volstrekt gelukkig in zijn huwelijk. Zijn liefde voor Kirsten was nooit bekoeld. Na de dood van zijn ouders, die kort na elkaar waren gestorven, beleefde hij zijn liefde voor Kirsten als een soort aanbidding.

In de tijd dat Patrick Kirsten had leren kennen, hadden ze elkaar vanaf het eerste moment vrijgelaten op allerlei vlakken, tot zelfs seksuele omgang met anderen toe, een vrijheid waar Patrick zelf trouwens nooit gebruik van had gemaakt. Ze hielden beiden jaloezie, zo hadden ze elkaar verkondigd in het

begin van hun relatie. Toch had Patrick ooit één keer jaloezie gevoeld toen Kirsten in hun prille huwelijksjaren een ander had, maar dat had hij toen stelselmatig onderdrukt, wat in die periode zelfs tot woede-uitbarstingen leidde, iets waarvan hij zelf geschrokken was. Gelukkig had Kirsten de minnaar al snel aan de deur gezet en kon de rust bij Patrick terugkeren.

Kirsten, die inmiddels ook al de vijftig voorbij was en een heel andere persoonlijkheid had dan Patrick, hield al jaren niet meer van haar man. Ze was boekhouder van opleiding en verdiende veel beter dan Patrick. Overal waar hij met haar opdook ging alle aandacht uit naar haar schoonheid. Zelfs de burgemeester van Roesmuide kon bij de nieuwjaarsreceptie zijn ogen niet van haar afhouden. Ze had een uitzonderlijke, natuurlijke schoonheid voor haar leeftijd. Zelfs jonge mannen wierpen begerige blikken op haar. Ze was blond en slank en had iets uitdagends in haar gedrag, en daar was Kirsten zich maar al te bewust van.

Hun twee dochters, Laura en Inga, studeerden nog aan de universiteit en hadden reeds hun eigen leven in handen genomen sinds ze tieners waren. Die zelfstandigheid had Kirsten hun bijgebracht.

Laura, die net tweeëntwintig was geworden, was bezig aan haar laatste jaar psychologie in Gent. Zij was iemand met een sterk sociaal leven. Ze was, net als haar moeder en zuster, een knappe verschijning en had al enkele jaren verkering met Matteo, een jongen uit Roesmuide.

Inga was net geen twintig en was bezig aan haar tweede jaar rechten, ook in Gent. Ze had een volstrekt ander karakter dan Laura. Beiden hadden daarom gekozen om niet samen op kot

te gaan. Inga, die vanaf haar prille leeftijd al met verschillende jongemannen iets had gehad, was sinds een zestal maanden samen met een medestudent rechten. De jongen, die Wolfgang heette en uit een rijke familie kwam, spendeerde meer tijd in de fitness dan op de universiteit, met als gevolg dat hij het eerste jaar mocht herdoen. Als Inga hem daarop aansprak, werd hij razend op haar. Het was alsof Wolfgang zijn enige doelstelling was om een soort goddelijk lichaam te verkrijgen. Laura had hem ooit, niet onterecht zo bleek later, een narcist genoemd.

Tijdens de wekdagen, in Gent, hadden de zusters weinig contact met elkaar.

Nu ze ouder werden zagen de twee, die in het weekend maar sporadisch eens naar huis kwamen, hun vader als een zeurpiet en vonden ze zijn socialistische ideeën al lang niet meer modern genoeg voor de huidige maatschappij. Vooral Inga had het moeilijk met de ideeën van haar vader. Dat kwam omdat zij, net als haar moeder, alles rationeel benaderde en weinig ophad met 'sentimentele gevoelens', zoals ze het zelf graag benoemde. Met hun moeder hadden ze beiden een betere band. Maandelijks ging Kirsten haar dochters opzoeken in Gent voor een namiddagje shoppen, iets waar ze alle drie hartstochtelijk naar uitkeken.

De huisvesting van de familie Jacobs bevond zich sinds enige jaren in een nieuwbouwwijk in Roesmuide. Een nieuwbouwwijk waar men, zoals in de meeste van die wijken, met andere burens maar weinig contact had. En als men er al contact had, dan was dat uit oppervlakkigheid, eigenbelang of om iets te weten te komen.

Donderdagavond, iets voor zeven uur, fietste Patrick de parking van het stadhuis op. Hij had thuis in een haast een kleine snack verorberd omdat hij dacht te laat te zullen komen voor de gemeenteraad. Het eerste wat hem opviel was dat de Lexus van Deltour nog niet op de parking stond.

Jacques Deltour, de burgemeester van Roesmuide, kwam door zijn drukke agenda nogal dikwijls te laat. Los van zijn verantwoordelijkheid als burgervader had hij ook nog een borstelfabriek die hij met zijn vrouw en zoon runde. In die fabriek werkte men met tweeënzeventig arbeiders, wat niet veel meer was als je wist dat toen Willy Deltour, zijn vader, de fabriek nog runde, er een goeie driehonderd arbeiders waren tewerkgesteld. De borstelindustrie was niet meer wat het geweest was in Roesmuide, desalniettemin konden de Deltours er nog altijd rijkelijk van leven.

Jacques Deltour was de absolute topper in de lokale politiek. Hij was een man die reeds tegen de zestig aanliep, struis gebouwd en met een opvallend grote haakneus. Al bij al was hij niet van de knapsten meer, maar hij had iets charismatisch. Misschien kwam dat wel door zijn dwingende manieren en de voor zijn leeftijd nog weelderige, doch grijze haardos. De reden dat hij zo populair was in Roesmuide en omstreken was niet omdat hij erg geliefd was, maar omdat hij macht en connecties in de liberale partij had. Zelfs de ministers noemde hij bij voor naam, zo fluisterde men in Roesmuide. Deltour was een persoon, net als de meeste liberalen, die men beter niet dwarsboomde in zijn plannen. De meest geslepen Roesmuidenaren hadden dan ook op hem gestemd uit eigenbelang. Niet dat zijn liberale partij zo sterk had gepresteerd wat het aantal stemmen

betrof, want ze hadden nog geen tien procent gehaald bij de afgelopen verkiezingen. De reden dat Deltour burgemeester werd was omdat hij ‘macht’ had en dat goed zou zijn voor Roesmuide zelf. Althans zo dachten de slimste burgers van Roesmuide erover. Enkel een burgervader met macht kon hen van nut zijn, speculeerden Deltours kiezers. Want, zo hoorde je ook bij de andere partijen die meer stemmen hadden dan de liberalen, ‘iedereen leeft toch graag in een aangename stad’. Ook op dat vlak was Roesmuide niet anders dan andere steden, want de aard van het menselijke geslacht was nu eenmaal die van zelfbehoud en eigenbelang.

Niet alles aan Deltour was echter rozengeur en maneschijn. Deltour had ook een nare kant. Als hij gedronken had kon hij namelijk het vrouwelijk schoon niet met rust laten. Deze negatieve karaktertrek werd hem echter door niemand aangerekend als storend, gewoonweg omdat niemand het aandurfde tegen hem ook maar één woord verkeerd te zeggen.

De eerste die Patrick kwam groeten was Aagje Verbeke, zij was gemeenteraadslid voor de groenen, en kon het goed vinden met Patrick en de andere socialisten. Verbeke was zo links als maar kon. De liberalen dreven de spot met haar omdat ze uit een of andere hoek – niemand herinnerde zich zagezegd nog uit welke hoek – eens vernomen hadden dat haar familie maar één keer het bad met water vulde om de ganse bende proper te schrobben. Verbeke vond dat blijkbaar ecologisch gezien een verrijking, wat tot groot jolijt had geleid bij de liberalen die lak hadden aan haar ecologische ideeën. Dat kwam omdat ecologie de liberalen geen geld of voordelen opleverde.